

“Però vosaltres, qui dieu que sóc jo?”

Dm, 26/08/2014 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Àngelus del Papa Francesc a la plaça Sant Pere del Vaticà. *Diumenge 24 d'agost de 2014*

Estimats germans i germanes, bon dia!

L'evangeli d'aquest diumenge (Mt 16,13-20) és el cèlebre passatge, central en la versió de Mateu, en el qual Simó, en nom dels dotze, professa la seva fe en Jesús, com el Crist, “el Fill del Déu vivent” i Jesús anomena “benaurat” a Simó, per la seva fe, reconeixent en ella un do especial del Pare, i li diu: “Tu ets Pere i sobre aquesta pedra edificaré la meva Església”.

Aturem-nos un moment en aquest punt, el fet que Jesús doni a Simó aquest nou nom: “Pere”, que en la llengua de Jesús es diu “Kefa”, una paraula que significa “roca”. En la Bíblia aquesta paraula “roca” s’usa referint-se a Déu. Jesús la diu a Simó no per les seves qualitats o els seus mèrits humans, sinó per la seva “fe genuïna i sòlida”, que li ve de Déu.

Jesús sent al seu cor una gran alegria, perquè reconeix en Simó la mà del Pare, l’acció de l’Esperit Sant. Reconeix que Déu Pare ha donat a Simó una fe “confiada”, sobre la qual Ell, Jesús, podrà construir la seva Església, és a dir la seva comunitat, és a dir tots nosaltres. Jesús té la voluntat de donar vida a la “seva” Església, un poble que ja no es fonamenta en la descendència, sinó en la fe, que és el mateix que dir en la relació amb Ell mateix, una relació d’amor i de confiança. La nostra relació amb Jesús construeix la seva Església. I per tant per iniciar la seva Església Jesús necessita trobar en els deixebles una fe sòlida, una fe “de confiança”. Això és el que Ell ha de comprovar en aquest punt del camí.

El Senyor té la idea de construir, el projecte de la comunitat entesa com un edifici. Per això quan sent la professió de fe sincera de Simó, l’anomena “roca”, i manifesta la intenció de construir la seva Església sobre aquesta fe.

Germans i germanes, el que va succeir de manera única en sant Pere, també succeeix en cada cristià que madura una fe sincera en Jesús el Crist, el Fill del Déu vivent. L’Evangeli d’avui ens interpel·la també a cadascun de nosaltres. Com està la teva fe? Que cadascú respongui al fons del seu cor. Com està la teva fe? Com troba el Senyor els nostres cors? Un cor fort com la pedra o un cor de sorra, és a dir ple de dubtes, desconfiat, incrèdul? Ens aniria bé de pensar en això durant el dia d’avui. Si el Senyor troba en el nostre cor una fe no dic perfecta, però sincera, genuïna, aleshores Ell veu també en nosaltres pedres vives amb les quals pot construir la seva comunitat. D’aquesta comunitat, la pedra fonamental n’és el Crist, pedra angular i única. Per la seva banda, Pere és pedra, com a fonament visible de la unitat de l’Església; però qualsevol batejat està cridat a oferir a Jesús la pròpia fe, pobra però sincera, perquè Ell pugui continuar construint la seva Església, avui, en qualsevol part del món.

També actualment tanta gent pensa que Jesús és un gran profeta, un mestre de saviesa, un model de justícia...I també avui Jesús demana als seus deixebles, és a dir a tots nosaltres: “Però vosaltres, qui dieu que sóc jo?”. Què contestarem?

Pensem-ho. Però sobretot preguem a Déu Pare, per intercessió de la Verge Maria: demanem-li que ens doni la gràcia de respondre, amb un cor sincer: “Tu ets el Crist, el Fill del Déu vivent”. Aquesta és una confessió de fe, aquest és veritablement “el credo”. Repetim-ho junts tres vegades: “Tu ets el Crist, el Fill del Déu vivent”.

Traducció: Josep M. Torrents -Catalunya Religió